

ОМОРИКА

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОСИФ ПАНЧИЋ“

АПРИЛ 2018.

Milica Bjelovuk, VIII₆

ГАЛЕРИЈА СЛИКА

Јована Перић VII₁

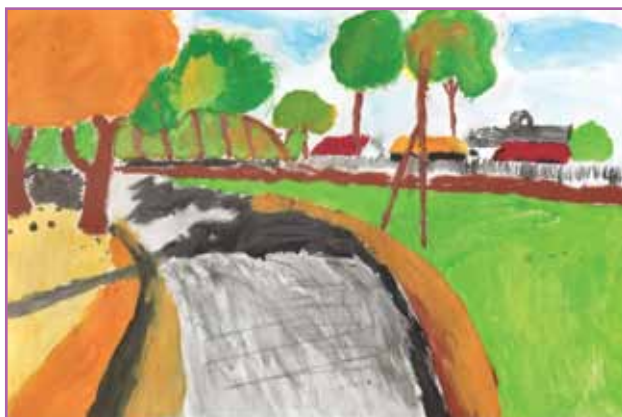
Анђела Гранатић V₆

Елена Тешић III₁

Ива Тодоровић VI₄

Катарина Голубовић VIII₄

Маргита Васиљевић V₄

Марковић Сара VII₆

Јања Фијатовић VIII₆

„Оморику“ 2018. године приредила је Весна Данкулов, наставница Српског језика у сарадњи са колегиницом Слађаном Тодоровић и наставницом Ликовне културе, Драганом Ристић. Велики помоћници били су ученици одељења V4, V5 и VII6.

У РАЗГОВОРУ СА ДИРЕКТОРОМ ШКОЛЕ

1. Чули смо да сте дуго директор наше школе, колико дуго?

- Пуно... шеснаест година.

2. Да ли сте пре тога били наставник и ако јесте из ког предмета?

- Да, предавао сам историју.

3. Какав је ваш однос са ученицима?

- Одличан, сваки дан причам са њима. Нажалост, више причам са ученицима који стварају проблеме.

4. Колико често ученици долазе код вас на разговор?

- Сваки пут када им нешто треба, и када они мени нешто требају.

5. Да ли сте задовољни са радом са ученицима?

- Да, на гласу смо као добра школа, мада постоји доста проблема које дневно решавамо.

6. Да ли сте задовољни радом наставника?

- (кроз смех) Да, да ... трудимо се да ту увек имамо побољшање.

7. Да ли бисте нешто променили у плану и програму наставе?

- (Размишља...) Тиме се баве други органи, министарство и не бих се тиме оптерећивао. Оно што нам пошаље министарство, ми то примењујемо.

8. Да ли планирате да опрема наше школе прати савремене трендове попут Америке?

- Свакако наша школа је, могу слободно да кажем, најопремљенија у држави. У свакој учионици имамо добар компјутер, добар аудио уређај, видеобим, интерактивну таблу и интернет - у складу са 21. веком.

9. Да ли мислите да је добро увођење електронског дневника?

- (кроз смех) Када се створе законски услови за обавезно увођење електронског дневника, реализоваћемо ту обавезу коју нам министарство успостави. За сада смо још на старим дневницима.

10. Да ли сматрате да родитељи превише штите своју децу?

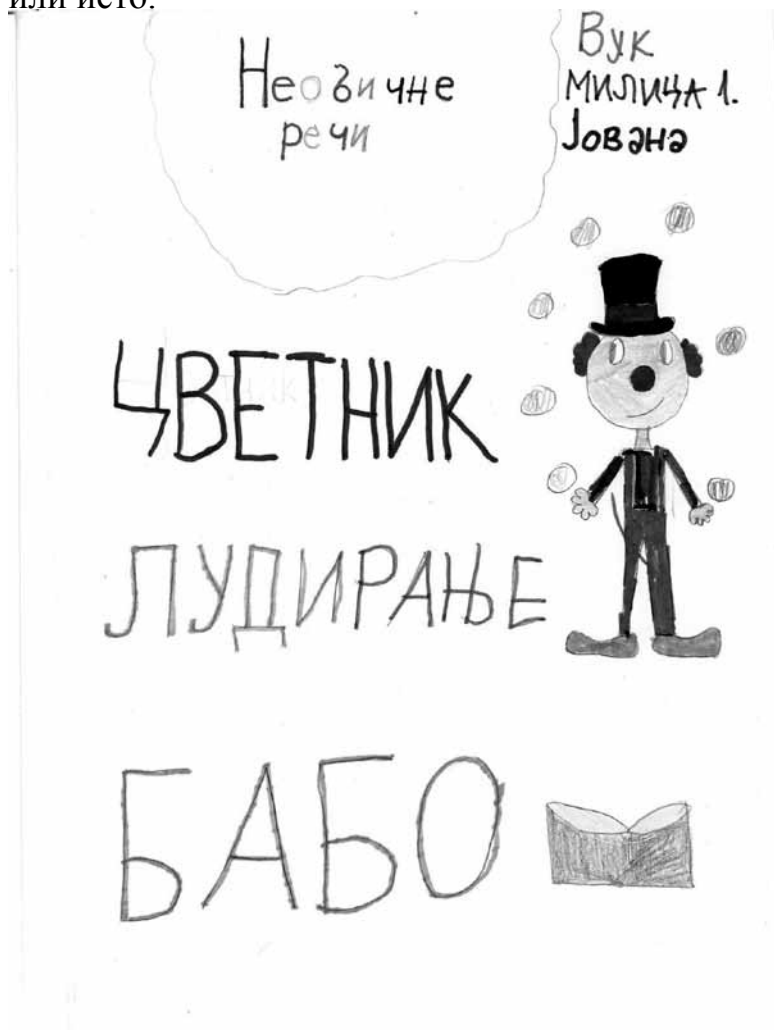
- Да, сматрам.

11. Шта мислите о забрани употребе телефона на настави?

- Мислим да је то добра ствар и да је акција коју смо покренули смањила проблеме. Прекршаја у коришћењу телефона још има. Трудимо се да у разговору са децом и родитељима то ограничимо на меру која је прихватљива.

12. Да ли су се ученици погоршали у односу на прошле генерације?

- У свакој генерацији имате ученике који су носиоци лошег понашања. Из године у годину имамо проблема са таквом децом и увек су они нешто слично или исто.

ШКОЛА

Школа је лепо место
где су пријатељи често.
Свако има свој сто
за којим множи преко сто.

Ђаци су украс школи
као зачин што се воли.
Јединица уме да боли
као кад на рану неко соли.

За петице мора да се учи,
да се чита још и више.
Задатке неке да докучи,
па да их онда напише.

Кад у учионицу уђе
учитељица
дочекују је срећна децја лица.
Жељна новог знања и
радовања
знају да ће после бити
играња.

Лука Денић, IV₄

ДЕСПОТОВА РЕСАВА

Манастир Ресава, данас познат под називом Манасија, задужбина је и маузолеј деспота Стефана Лазаревића, али је уједно био и обрaмбено-стрaтегијско утврђење његове државе. Почео је да се зида, 1407. године, а градња је окончана 1418. године – тачно пре шест векова.

Манастир Ресава је један од најлепших, најрепрезентативнијих и најдрагоценијих споменика византијске и српске културе и уметности са почетка 15. века. У њему се најпотпуније доживљава сугестивна атмосфера старине, као да се ту величанствено свечани ход времена и историје зауставио. Отуда и сва аутентичност амбијента који и после шестстотина година очарава.

Ресава је сложена, сјајно замишљена и мајсторски изведена манастирска целина, углавном добро очувана, нарочито црква и град. Посматрана и из даљине и из непосредне близине она плени јединственошћу и лепотом. У антологији средњевековне уметности Ресава има исти значај за византијску и српску историју уметности који почетком тринаестог века имају Студеница и Милешева.

Градњу, намену и изглед манастирског комплекса одредиле су доста несигурне при-

лике у Србији у то доба. У то време се пуно размишљало о одбрани и заштити. Цео комплекс је опасан великим зидовима који су служили за одбрану. То је била утврђена целина која се састојала од укупно 11 кула, од којих је најпознатија Деспотова кула.

Главни објекат манастирског здања је црква Свете Тројице која према свом просторном склопу и архитектонском решењу спада међу најлепше цркве моравског стила. Осим цркве, трпезарија и велики број других објеката данас су у рушевинама. Манастирска трпезарија поред архитектонске вредности има и културно-историјски значај, јер је у њој радила ресавска преписивачка школа. Деспот је у манастир довео учене монахе, па је одмах после оснивања Ресава постала културни центар деспотовине. Њена преписивачка радионица била је извор писаних дела и превода и после пада деспотовине, а књиге које су преписиване у Манасији биле су веома цењене.

Ова грађевина припада такозваној “Моравској школи”. Укус за раскош, за скупочене технолошке поступке и материјал представља феномен подједнако карактеристичан и за уметност касне готике око 1400. год. и за

Стара трпезарија

сликарство моравске Србије почетком петнаестог века. То је пре свега дворска и аристократска уметност негована на дворовима Бургундије и јужне Немачке, у Чешкој, у Италији, али и у Србији на двору деспота Стефана Лазаревића. На овим дворовима су уживали у лепоти уметности, пуној сјаја и раскоши, а нарочито у лирској интерпретацији религиозних тема.

Иако је сачувана тек трећина фресака у манастиру, живопис Манасије спада у ред највећих домета средњовековног сликарства. Од очуваних фресака најзанимљивија је криаторска композиција на западном зиду главног дела цркве на којој деспот Стефан држи у једној руци повељу, а у другој модел манастира. На тој фресци је он у владарским одорама са владарским инсигнијама.

На јужном и северном зиду - у певницама - очувани су величанствени ликови светих

ратника. У горњим зонама певница насликане су сцене из живота Господа Христа и илустроване Његове приче из Јеванђеља. У главном кубету су представљени старозаветни пророци. У олтару је насликано *Причешиће апостола* и *Поворка светих отаца*, међу којима је (последњи у реду према северу) први српски архиепископ - Свети Сава.

Деспот Стефан Лазаревић је живео свега педесет година. У време битке на Косову 1389. године Стефан је имао само дванаест година и доживео трагичну очеву смрт, пораз српске војске и слом државе. Као малолетан је дошао на власт и уз помоћ мајке, Милице Хребељановић, владао до свог пунолетства 1393. године. Као турски вазал, млади Стефан је предводио српске помоћне одреде у биткама на Ровинама, код Никопоља и Ангоре. После битке код Ангоре је од Византинаца у Цариграду добио звање деспота. Од Угарског краља добија дуго тражени Београд и у њега сели престоницу 1405. године. Дограђује га, у њему живи али је сахрањен у манастиру Ресава, којим је само девет година могао да се поноси гледајући свој чудесни град, своју велику цркву и да ужива у раскоши и лепоти њеног сликарства.

Манасија је рушена и пустошена много пута. Остало је забележено да је страдала 1439, 1456, 1476, и 1734, али је и обнављана 1735, 1806, 1810, и 1845. године. Завод за заштиту споменика културе СР Србије је 1956. године урадио обимне конзерваторско-рестаураторске радове укључујући и чишћење и конзервацију фресака. Обнова и рестаурација манастира Манасије траје и данас.

ШТА ЈЕ ТУГА

Кад се сетим оних дана, шта би с нама, шта би с нама?
Да је сада још те среће мирисали ми би цвеће.
Времена је доста прошло, што би нама опет дошло!

Од Златага па до Таре с диком вичем; „Зоки царе!“
Кад се сетим оних дана, обузме ме нека туга,
орати се не може без плуга.

Имали смо лоших дана, шта ћу с вама, шта ћу с вама?
Вратити се време не сме, пописмо и воду с „Чесме“.
Донели су суд нам клети, ко ће сада да се свети!

Не дало се време славно да нас сети,
да нас поји о времену које стоји,
само стоји и године броји.

Прво један наше славно од јутрос ми поста давно
Сећати се само могу и молити нашег Богу,
да опет пружи нама шансу, младу шансу.

Старији смо, нема збора шта ћеш, куд ћеш - то се мора.
Шта је туга? Права туга.
Живети без старог друга.

Петар Јовановић, VII₁

МОЈА УЧИТЕЉИЦА РАДА

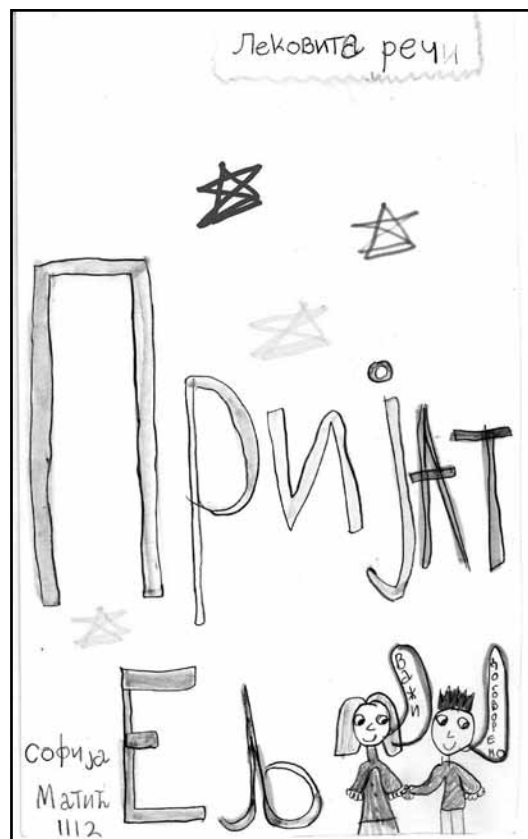
Она је стварно најбоља.

Она је стварно најсрећнија, најбоља, најсрећнија,
најлепша, свеједно је. Стално је реч о истој особи:
мојој учитељици.

Она је та којој се диве сва деца. Она је та коју би
свако дете хтелo у својој кући. Она је забављачица,
певачица, свирачица, сликарка и оно што представља
све њене врлине је то што је она и учитељица. Учи
децу кроз игру, песму, плес, причу...

Теши нас и стално нам помаже... Добро, добро!
Јесте, то је њен посао, али говорим да нам помаже и
када је све јасно. Помаже нам да бисмо запамтили.
Зато што се у школама, децо, уче ствари не да
би нама било досадно, него да не бисмо имали
проблема у животу. Треба да волимо своју школу, да
је негујемо и да се боримо да остане ту... Е, сада, да
се ми вратимо на причу о мојој учитељици! Прича
нам анегдоте о њеном псићу, о томе како њој и
њеним комшијама нестаје обућа и о многим другим
забавним стварима.

Мина Алексић III₂

СТАРА УЧИТЕЉИЦА

Нова учитељица сада држи час,
ал Драгане нема да буде крај нас.

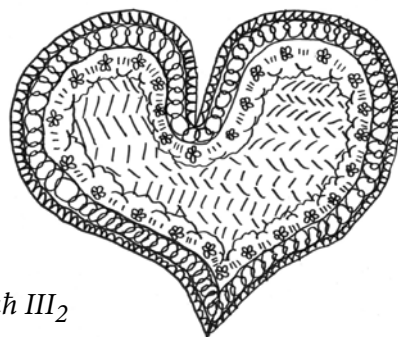
Бројеви математички били су тешки,
ал она увек за нас један реши.

Нова је сјајна, помало строга,
ал Драгана увек била је добра.

Све је објаснила и по сто пута
док нисмо трчали до краја пута.

Стара учитељица добра је и драга,
воли и бодри тридесет другара.

Наталија Ошановић, IV₄

МОЈА ЗВЕЗДА

Од сам малена желела да будем астронаут. Мама и тата су ми куповали књиге о свемиру. Из њих сам сазнала све: редослед планета, њихова имена, која је највећа, а која најмања... Дивила сам се Нилу Армстронгу и Јурију Гагарину. Нил Амстронг је за мене био јунак. Обожавала сам га. Његове речи „Ово је мали корак за човека, а велики за човечанство“ подстакле су ме на размишљање о путовању у свемир. Биле су охрабрујуће.

Нил ме мотивише да постанем астронаут. Он је моја звезда. Због њега волим свемир. Док не постанем астронаут, само могу да сањам о путовањима на Месец и Нил ће ми бити узор, када одем у васиону.

Лена Стошић III₁

МОЈА ЗВЕЗДА

Постоје разна веровања о срећи, судбини и животу. Свуда у свету људи трагају за срећом. Некада им је потребна да би се подигли са дна, да би прикупили снагу за даљу борбу...Из тог разлога верују у разне легенде; помисли жељу када видиш да звезда пада, или свако је рођен под својом јединственом срећном звездом. Али...

Та звезда није горе негде на небу, далеко од нас, заправо, та звезда је ту веома близу, у нама. Она је та која нам даје снагу и подстиче нас да остваримо своје жеље и снове. Неки би ту звезду назвали вера, нада, неки просто људска снага која нам помаже да пређемо препреке које се нађу пред нама. То је тако само ако верујеш у њу, ако верујеш у себе. Наравно, срећа не долази сама, нити ти је неко може поклонити, а не можеш је ни купити. Личи на „безизлазну ситуацију“. Можда и јесте ако верујеш да ти само твоја срећна звезда може помоћи. Не смемо заборавити да морамо уложити много труда и напора да бисмо остварили своје жеље и снове, да бисмо били срећни. Што се мене тиче, ја храбро корачам ка остварењу својих идеала. Не верујем баш пуно у срећну звезду, јер често помислим да се угасила. Али није, није се она угасила, ту је она, само се мало уморила, јер до остварења циљева пут је дуг. Када ти се учини да се твоја звезда угасила, не заборави да су ту и друге звезде које могу да нам прискоче у помоћ, али само ако им то дозволимо. Ако победимо свој его и будемо спремни да дајемо као што примамо.

Живот је једна компликована и нерешива загонетка, кроз њега корачамо храбро и уздигнуте главе, то је једини начин да дођемо до среће, до своје звезде која тада сија пуним сјајем.

Ленка Кнежевић VII₅

Невена Петковић, V₆

ЗВЕЗДА

Кад сви легну неко на небу тражи велику, сјајну, највећу звезду свих звезда.

Кад је нађе стави је у косу.

Успут зграби још по неку за маму, тату, баку, деку.

Кад стигне кући и у кревет легне звезда га у сан увуче.

Ноћ загусти и булевари остану пусти.

Он сања, звезда му пева тихо и, замислите неко рече, све се ово догодило за једно вече.

Софија Миленковић, II₅

ЗВЕЗДЕ

Звезде на небу црном,
звезде у оку твојом.
Звезде на целом свету,
окупирале планету.

Ова песма је за жарке звезде,
што тек тако по небу језде.
За звезде, које ми западну за
око сваке ноћи,
које изгледају као да мени ће
доћи.

Звезде што их милијарду има,
оне се допадају свима.
Краљевски ужитак беше,
кад се испод звезда плеше.

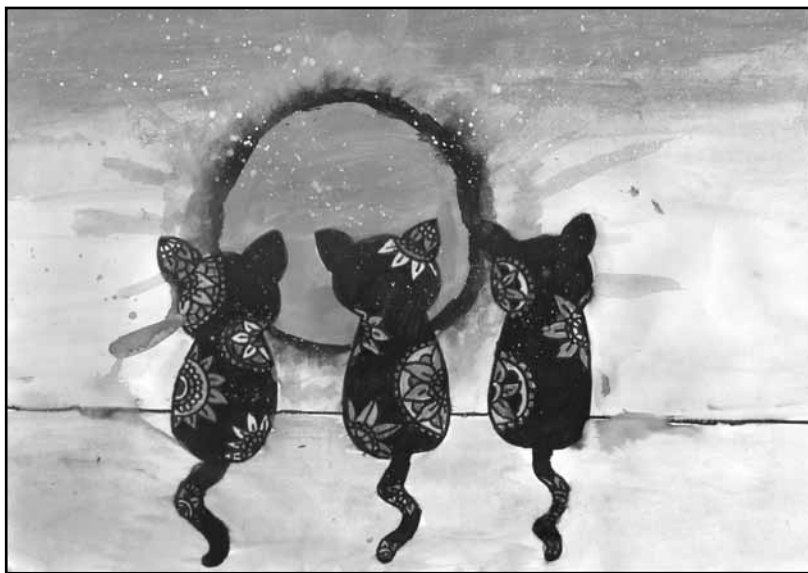
Када падалицу видех,
жељу пожелех истог трена.
У лађи својој пловила ја,
Даница ми пут обасјала.

У поноћ сазвежђа гледам.
Пребројавам звезде и видим
их седам.
И само још једну жељу имам.
Да под звездама лагано
свирам.

Марта Секулић, V4

Видана Трајковић, IV5

ЈУТРО

Софија Милановић IV5

Када се иза црних кућа
појави Сунце
и облаци се склоне
тад креће дивно јутро
тад сви прекидају снове.

Птице лете, цвеће мирише,
по школској табли
наставница пише.
Деца слушају све по реду,
цртају по табли и троше
креду.

Контролни је стигао,
кечеви су пали – сада свима
нешто фали.

И све то због једног јутра.
али све ће се то десити и
сутра.

И тако... сваког дана исто.
и то ће остати тако,
ујутру никад није лако.
И то ће увек знати свако.

Милица Станковић, V5

ДРУГАРИ

Много волим све другаре
Како нове, тако старе.
Али често мучим себе
И често ми срце зебе.

Питањима мучим главу,
Ко ли је од нас управу.
Тад покушам, како унем,
Да опростим и разумем.

То је зато што смо мали,
Много тога још нам фали.
Кад порастем тад ћу знати
Пријатеља препознати.

Засад нека буде тако,
Некад тешко, некад лако.
Као и сва чудна стања
То је део одрастања.

Александра Мирковић, V5

ШКОЛА НЕКАДА

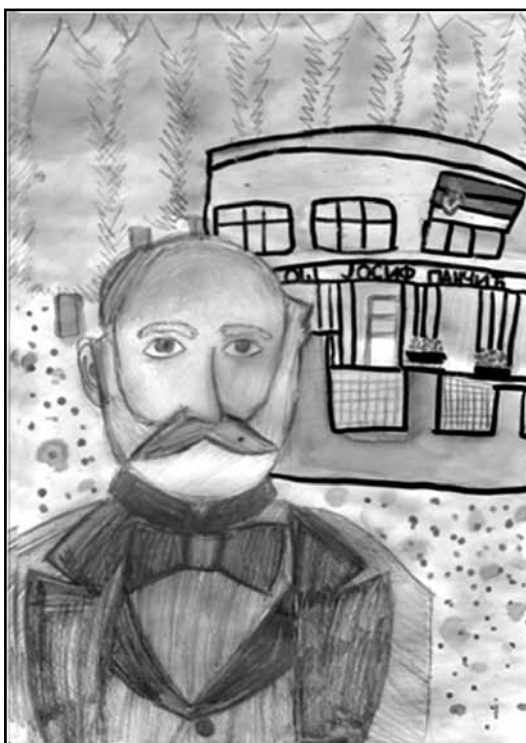
У две тесне зграде, пре скоро једног века, многобројна деца сиромашне старе Чукарице похађала су школу. Тако, деце ради, 1936. године почиње градња новог здања на Бановом брду, градња наше данашње школе.

Почела је са радом као четвороразредна школа, добила име Матија Бан, по познатом писцу и дипломати и до данас није престала да расте и да се развија.

У осморазредну школу прераста 1951. године, мења име у „Осмољетка бр. 13”, али већ наредне године добија данашњи назив – „Јосиф Панчић”.

Првог школског психолога школа добија 1959. године када има око 1.500 ученика, па и одељење за ђаке са умањеним способностима.

Услови рада у школи се нагло поправљају крајем 70-тих година градњом другог спрата, а потом, почетком нашег века, и увођењем најсавременије наставне опреме.

Софија Милановић, IV₅

ШКОЛА 2018.

Наша школа се и данас зове ОШ „Јосиф Панчић”.

У њој се налази велики број учионица (12) и кабинета (16), а у учионицама и кабинетима, што је најважније, налазе се добри и паметни ученици.

Ученика има око 1.345, а квадрата има око 5.300. Школа је споља сива, а унутра жућкасто-бела.

Ту су и два дворишта. У већем се налазе пар дрвета и терени за игру. У мањем дворишту је више занимљивих ствари, пре свега цвеће и Панчићева оморика. У њему се сви сликамо за крај школске године и наравно, слике су увек савршене, због позадине.

Сви кабинети и учионице су опремљени најсавременијим прибором за наставу: компјутерима, веселим клупама, паметним таблама, интернетом...

Ива Бошњак и Лазар Станковић, V₄

ОБИЧНА ШКОЛА

„Панчић“ је прилично обична београдска и европска школа, али је другачија од многих у великом свету. Док је неким ученицима пут до школе опасно путовање нама је она на дохват руке, долазимо до ње за петнаестак минута. Док неки уче на железничким перонима и на поду, ми имамо савремене кабинете опремљене интернетом и паметним таблама... идемо организовано у позоришта, на излете... понеки ученици добијају бесплатне уџбенике... Једном речју имамо све!

Добро би било да се сетимо како је некој деци много теже него нама, али да им помало и позавидимо. Њих усрећи кад уопште иду у школу, кад упознају нове пријатеље и наставнике.

ШКОЛА У ПЕЋИНИ

Донгзонг, основну школу у сиромашној кинеској Гуизхоу провинцији отворили су мештани, без подршке државе, у пећини! Било је то 1984. године, а неки ђаци су до школе путовали и по шест сати. Након 23 године од њеног оснивања кинеске власти су ставиле катанац на врата уз објашњење да Кина није “друштво пећинских људи”.

ШКОЛА НА ПЕРОНУ

Да би деца у Индији могла да имају бар неку будућност подучавање ученика изводи се и на перону железничких станица. По том принципу у овој многољудној земљи школује се више од 4.000 дечака и девојчица. То су већином деца улице која долазе из сиромашних и радничких породица. Деца се окупљају на железничким станицама, тачније на перонима на које пристижу возови. Између осталог уче да читају, пишу, али

и баве се поезијом, певају, имају драмску секцију, луткарско позориште и иду на излете. Програм могу да напусте када год пожеље. Учитељи често поред знања својим ђацима помажу доносећи им храну и лекове.

ПЛУТАЈУЋЕ ШКОЛЕ И УЧИОНИЦЕ

Због великих поплава које два пута годишње погађају Бангладеш, једна невладина организација је, између осталог, саградила око 100 школа на води. Школе бродови користе сунчеву енергију и опремљене су лап-топ рачунарима, имају интернет и мале библиотеке, а истовремено су “школски аутобуси”. У ванредним ситуацијама и поплавама и када ништа не ради - школе раде.

Покупе ученике на обали и часови могу да почну. Када се часови заврше школе отплове, врате ђаке кућама и узимају нову туру деце. Од 2002. године око 70.000 ђака похађа плутајуће школе.

ГУЛУ ШКОЛА

Гулу, мало планинско село у кинеској провинцији Сичуан има школу. Једини начин да се дође до ње је преко ужасног Луома пута. Ђаци до школе морају да иду цик-цак путевима, кроз уске пролазе испод каменних зидова, али и преко климавих, несигурних, мостова. Школа је била у очајном стању док један ученик није пао пењући се по стенама у покушају да нађе «тоалет». Тада су мештани доградили школу која, поред тоалета, има и кошаркашки терен, али ученици морају да пазе да им се лопта не скотрља низ планинске литице.

ШКОЛА ПОД ЗЕМЉОМ – АБО

Основна школа Або у Новом Мексику (САД) прославила се као прва америчка школа под земљом. Подигнута по идеји председника Џона Кенедија да јавна здања буду уједно и склоништа од нуклеарних напада, школа је имала три улаза са челичним вратима од по 800 килограма и деконтаминацијске тушеве.

Предвиђена је да издржи нуклеарно зрачење, као и да поднесе експлозију јачине 20 мегатона, школа је имала високе трошкове одржавања због којих је 1995. године затворена.

ШКОЛА ВЕШТИЧАРЕЊА

Око 40.000 студената похађа необичну установу која их учи како да постану вештице. Настава се углавном одвија онлајн, али школа има и своје просторије. Првобитно отворена у Роузвилу, Чикаго, била је жестоко нападана од верника који су је поливали светом водицом па чак покушали да је запале!

Стога је пребечана у Салем, Масачусетс, град од давнина познат по вештицама. У њему је крајем 17. века за само годину дана осуђено и погубљено око двеста људи због вештичарења али је данас Салем лепо на-стројен према вештицама и школа за сада ради несметано.

ШКОЛА БУДУЋНОСТИ

У Филаделфији (САД), отворена је 2006. године школа будућности. Њени ученици не користе књиге, већ искључиво компјутере. Математику раде уз помоћ софтвера за белешке, док наставници користе компјутеризоване паметне табле. Студенти имају дигитализоване ормариће које отварају са идентификационим картицама. Тади тамо немају класичне оцене, већ се оцењују скалом од “није на радару” до “напредан”. Настава почиње у девет ујутро, а завршава се око 16 сати, по узору на просечан радни дан.

ШКОЛА БЕЗ ПЛАНА, ПРОГРАМА И ОЦЕНА

У Бруклину (Њујорк) постоји бесплатна школа која нема наставни план и програм. Ученици сами бирају на које ће часове ићи и колико ће да остану на настави. Деца сама одлучују да ли ће се у школи играти, одмарати или учити. На часовима гледају ТВ, а понекад расправљају и о ресторанима у којима је најбоља „клопа“. Часове држе ученици, док су наставници само модератори, и нема тестова, домаћих задатака и оцена. Ученик жели може да организује састанак и размени неке своје идеје са целом школом. Оснивачи ове установе очекује да сваки ђак сам пронађе свој пут.

КАКВА БИ БИЛА МОЈА ШКОЛА

Наша школа има многе добре и лоше стране. Свако има различито мишљење о њој. Сама понекад волим да замишљам каква би била када бих ја могла да поставим сва правила.

Пре свега кад се крећеш ка школи, угледаш прелепу зграду са многим јединственим детаљима који само на њој могу да се виде. Улазиш, а она је изнутра украшена радовима ђака који се добро чувају. У школи влада мир и склад јер можда сви ученици нису савршени другари, али нема туча ни проблема.

Звони за почетак часа који сви једва чекају. Наставници предају занимљиво и сваког дана нас уче на неки други, забаван начин. Никада немамо контролни, а оцењују нас по томе колико смо напредовали. Ни домаћи нису страшни јер кад и имамо домаћи, имамо га мало.

Једном недељно бисмо имали слободни час у просторији у којој бисмо могли да се дружимо, гледамо филмове или шта већ волимо.

Опет звони, овај пут за одмор. Сви истрчавамо у прекрасно двориште са травом. Више изгледа као део неке велике ливаде него као школско двориште. Часове које многи не воле и мање су обавезни, ученици би имали право да замене неким изборним предметом, на пример кошарком. Час који мењамо ипак бисмо имали сваке четврте недеље. Мислим да би то било добро и да би се тако више радило на талентима.

За крај оно што мислим да би свима много значило је да настава почиње у девет и се одвија само пре подне.

То су главне ствари које бих додала својој школи, а после би дошле још неке ситнице. Мислим да би се свима заиста свидела оваква школа.

Јулија Николић, V₅

Милица Бјеловук, VIII₅

ЈЕДАН МОЈ ПРЕДАК

Кажу да сам таленат за сликање наследила од моје прабаке, Оливере Вукашиновић Илић. Она је била сликарка. Рођена је 1912. године у породици учитеља и била је једна од петоро деце. Родитељи су јој често мењали место службе и зато је део детињства и школовања провела у Књажевцу, и Бору, а потом су се преселили у Београд. Имали су велику и лепу кућу на Сењаку, а Оливера је одрасла у друштву књижевника и песника тога доба. Како је са пет година кренула у основну школу, Високу ликовну школу уписује са непуних осамнаест година и завршава студије у двадесет другој години. Тада се удаје за колегу са студија и убрзо су добили мога деку, Милана.

Нана Вера је била ситнија жена, светлог тена, плавих очију и косе. По природи је била блага, дружељубива и духом радознала особа. Други светски рат су провели у окупираном Београду и, по породичној причи, Нана Вера је успела да одржи породицу и прехрани децу јер је прадеда био у рату. После рата па до пензије, сем сликања, радила је као наставник ликовног у нашој школи, „Јосиф Панчић“.

Била је члан Удружења ликовних уметника тадашње Југославије и њене слике су биле на бројним изложбама од Словеније до Македоније. Највише је волела сликарску технику акварел, а цртала је пејзаже и мртву природу. Један цео зид у мојој кући прекривен је њеним сликама које зраче топлином и љубављу према животу.

Често слушам приче маме и тетке о занимљивим догађајима њиховог детињства везаним за Нана Веру. Била је омиљена као професор и дуго година после одласка у пензију посећивали су је колеге и бивши ученици. Умрла је пред свој деведесети рођендан и оставила иза себе пуно лепих успомена и слика.

Још пуно тога бих могла да напишем о овој посебној жени која је волела француски језик, пушила дуге цигаре, у старости носила само плаве и розе џемпере, волела играчке и признавала увек да има само тридесет и три године... Уместо тога рећи ћу само да ми је драго што је била моја прабака.

Софија Милановић, IV₅

Оливера Илић Вукасиновић,
Мотив са Саве, око 1955.

ВЕЛИКА СРЦА ВОЛЕ, МАЛА ТРАЖЕ ДА БУДУ ВОЉЕНА

Шта је то љубав? То је кад тата купи маме ружу, или када баштован пева свом цвећу, или када се вратиш кући свом љубимцу...

Има толико различитих љубави, и толико много људи које воле. У њих не убрајам оне који „воле“ због новца, славе, изгледа. Јер, то и није љубав. То је дивљење. Причам о оним правим љубавима које су једнако снажне и кад нису узвраћене, када по цео дан мислиш о некоме и онда када га, напослетку, сретнеш на ходнику у школи твоје срце почне снажно да куца и имаш осећај да ће искочити из груди. Када се после напорног дана вратиш кући, па почнеш да се играш са својим псом и заборавиш на све своје бриге. Када пропустиш излазак са другарицама да би помогла сестри да реши тешке задатке из математике. Када ти је срце било сломљено толико пута, а ти свеједно настављаш да волиш и дајеш, надајући се да ће се у твој живот дошетати особа која то заслужује. А, ко зна, можда је она ту, само мораш мало боље да погледаш. Чини ми се да највеће срце има особа која воли себе, јер да би волео себе у данашњем друштву треба ти пуно храбрости, Уосталом, да би знао волети друге треба да почнеш од себе.

Нико не зна шта је љубав. Али то није ни важно, важно је имати велико срце, довољно велико да волиш и оне који и не покушавају да је нађу, или неком дају.

Катарина Мијић VII₅

Такмичење за најбољу дечију карикатуру „Мали Пјер“ МЕЂУ НАЈБОЉИМА

У организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја и Пријатеља деце Србије одржава се такмичење за најбољу дечију карикатуру „Мали Пјер“ за школску 2017/2018. Такмичење се организује на четири нивоа од којих су прва три окончана уз сјајан успех ученика наше школе.

Школско такмичење је одржано у фебруару ове године и пратила га је запажена изложба. За даљи ниво такмичења одабрано је 20 радова, 10 радова ученика млађих и десет старијих разреда.

Општинско такмичење, одржано у марту месецу и организацији Пријатеља деце Чукарице, донело је нашим ликовним ствараоцима прва признања. На конкурс је стигло 120 радова из 9 школа. Чланови жирија били су др графике Надежда Марковски и др графике Марко Калезић. На жалост због финансијских разлога изостала предвиђена изложбена поставка.

Градско такмичење се завршило сјајним успехом наших ученика. Од 251 радова из 13 градских општина жири је за излагање одабрао колекцију од 68 карикатура, а наградио је 36 дечјих радова. Тако су се на свечаном отварању Градске изложбе, 30. марта у Културном центру Шумице нашли наши мали и велики ликовни уметници уз примање заслужених диплома и награда. Честитамо!

Општинско такмичење

I место

Мила Станишић, 8/4

“Капитализам”

(наставница Драгана Ристић)

II место

Софија Милановић, 4/5

III место

Миа Кртинић, 8/6

Милош Вукашиновић, 3/5

Градско такмичење

II место

Мила Станишић, 8/4

“Капитализам”

Софија Милановић IV₅

Милош Вукашиновић III₅

Мила Станишић VIII₄

Миа Кртинић VIII₆

КАД ЈЕ МИЛА БИЛА МАЛА

Кад је Мила била мала,
Живела је живот леп:
Познавала птице,
пчеле,
На ливади сваки цвет.

Расла је у кући старој
Испод неба плава,
Приче јој је причала
Њена добра бака.

„То је тако обично“ –
Чиниће се неком,
Али ја се дивим
Том свету далеком.

О том свету Мила
Пише песме бајне –
У срцу јој стоје
Неке слике сјајне.

Мина Алексић, 3-2
(Песма посвећена
Милосави Мијовић,
београдској
песникињи)

ПЕСНИЧКИ СУСРЕТИ ДЕЦЕ И МЛАДИХ ЧУКАРИЦЕ

Пето општинско такмичење Песнички сусрети деце и младих Чукарице одржано је ове школске године у ОШ „Ђорђе Крстић“.

Гост програма био је дечји песник Бранко Стевановић, а наши ученици су били у пратњи учитељице Радмиле Жежељ. Упркос јакој конкуренцији наши млади песници освојили су висока места:

II место

Мина Алексић 3-2
песма „Када је Мина била мала“

III место

Ива Марјановић 6-4
песма „Буди вода“

МОЈ ЦВЕТ

Кад се сетим тога цвета,
лепши је од целог света!

Латице му дивно стоје
јер мењају своје боје.

Кад је плава,
тад је страва.

Кад је жута,
онда лута.

Кад светлуца,
греје ко зрак сунца.

Кад се сетим тога цвета,
лепши је од целог света.

Најлепши је дар у башти,
у детињој мојој машини.

Ања Мараи, III₂

МОЈА ДОМОВИНА

Цвеће у мноштво боја,
Брезе је витке красе,
Домовина то је моја,
Најлепша је, зна се!

Нек сунце слободе
За њу вечно сја,
Земљо мила моја
Градићу те ја.

Мина Милановић, III₅

Такмичење музичких секција ОШ Београда

НАШЕ ЗЛАТНЕ СИРЕНЕ

У сали наше школе 22. фебруара ове године одржано је Општинско такмичење најбољих вокалних солиста из основних школа на Чукарици, под називом „Златна сирена“. У неколико узрасних категорија учествовало је 50-ак младих певача које је оцењивао високостручни жири. Предвођени неуморним наставницама музичке културе, Петром Стојковић и Татјаном Мађејка-Трајковић, наши талентовани ученици показали су своје умеће и постигли заслужене успехе. Градско такмичење, одржано у Дечјем културном центру Београд, потврдило је ништа успех наших „сирена“.

Општинско такмичење

I место

Милан Пејчић 1/6, I категорија, жанр дечија забавна песма

Видана Трајковић 4/5, II категорија, жанр староградска песма

Видана Трајковић и Милица Живановић 4/5 дует, II категорија, жанр староградска песма

Катарина Мирковић 5/5, III категорија, жанр страна народна песма

Катарина Мирковић 5/5 и **Бранислава Мијановић** 5/3 дует, III категорија, жанр страна народна песма

Илијана Трајковић 6/2, III категорија, жанр стари мајстори, клас. и саврем. соло песма

Илијана Трајковић 6/2 и **Софија Станковић** 6/3 дует, III категорија, жанр стари мајстори, класична и савремена соло песма

Уна Петровић 7/5 IV категорија, жанр дечија забавна песма

Уна Петровић и Марија Војводић 7/5 дует, IV категорија, жанр дечија забавна песма

Марија Митровић 7/4, IV категорија, жанр страна народна песма

Марија Митровић 7/4 и **Ива Филиповић** 7/5 дует, IV категорија, жанр страна народна песма

Марија Митровић 7/4, **Ива Филиповић** 7/5 и **Емилија Станић** 7/5 терцет, IV категорија, жанр страна народна песма

Андрејана Божић 8/5, IV категорија, жанр домаћа народна песма

Андрејана Божић и Исидора Радојичић 8/5 дует, IV категорија, жанр домаћа народна песма

Анастасија Митић 8/3, IV категорија, жанр староградска песма

Мина Савић 8/2, IV категорија, жанр популарна песма

Градско такмичење

I место

Милан Пејчић 1/6, I категорија, жанр дечија забавна песма

Видана Трајковић и Милица Живановић 4/5 дует, II категорија, жанр староградска песма

Илијана Трајковић 6/2, III категорија, жанр стари мајстори, класична и савремена соло песма

Уна Петровић 7/5 IV категорија, жанр дечија забавна песма

Уна Петровић и Марија Војводић 7/5 дует, IV категорија, жанр дечија забавна песма

Марија Митровић 7/4 и **Ива Филиповић** 7/5 дует, IV категорија, жанр страна народна песма

Марија Митровић 7/4, **Ива Филиповић** 7/5 и **Емилија Станић** 7/5 терцет, IV категорија, жанр страна народна песма

Анастасија Митић 8/3, IV категорија, жанр староградска песма

Андрејана Божић и Исидора Радојичић 8/5 дует, IV категорија, жанр домаћа народна песма

Мина Савић 8/2 и **Алекса Петров** 8/5 дует, IV категорија, жанр популарна песма

II место

Андрејана Божић 8/5, IV категорија, жанр домаћа народна песма

МАТЕМАТИКА

Општинско такмичење

I место

Велизар Ивановић 3-1
 Андреј Крсмановић 3-1
 Вук Живановић 3-2
 Алекса Буква 3-6
 Вера Црноглавац 4-1
 Лука Денић 4-4
 Катарина Ковачевић 4-6
 Огњен Радојчић 4-6
 Павле Узуновић 5-3
 Михајло Митић 6-1
 Стефан Миленковић 6-5
 Милица Ивковић 8-6
 Анђела Томашевић 8-6

II место

Андреј Нешић 3-1
 Ања Мараш 3-2
 Новак Пикелја 3-3
 Нина Радуловић 3-5
 Јована Николић 4-1
 Софија Јосиповић 4-1
 Марко Ескић 4-2
 Ленка Пауновић 5-2
 Александар Матејић 6-2
 Селена Токовић 6-6
 Ранко Матејић 7-2
 Павле Ковачевић 7-2
 Милица Бјеловук 8-5

III место

Лена Стошић 3-1
 Урош Јовановић 3-4
 Ђорђе Голубовић 3-1
 Андреа Петковић 3-3
 Андреа Брезеић 4-3
 Глигорије Грујић 5-1
 Вук Вукашиновић 6-4
 Лука Викало 6-6
 Душан Вушуровић 6-6
 Коста Стаменовић 6-3
 Душан Марић 7-4
 Марко Јањић 8-6

Похвале

Никола Мишић 3-2, Алекса Павићевић 3-4, Константин Васиљевић 4-1, Растко Живановић 5-1, Душан Дабић 5-2, Анастасија Бановић 5-5, Александар Бјеловук 6-3, Петар Голубовић 7-4

ПРЕДАЈЕМ МАТИШ

Ово није Макси
 да купиш млека и хлеба.
 Ово је књига из матиша,
 и знаш да ти треба.
 Никада је не бих продала,
 ма да ме градоначелник
 и председник моле.
 Него желим да помогнем теби
 да и ти завршиш школе.
 Видиш како је лепа, ко слатка пита,
 може само једном руком да се чита.
 Ма два факултета сам завршила,
 а из ове књиге сам учила.
 Не, не, то купус није,
 то је матиш, када се залије.
 Залила га супом, кад за столом кину
 док сам радила обим и површину.
 Нек те не брине ово М
 што је на корици ишарао.

Из ње је учио и Марко,
 па на контролном није варао.
 Пази, ова књига нема мана,
 фали јој само пар страна.
 Али то су лекције небитне,
 ко још не зна да решава једначине.
 Види како се књига
 од хвале постидела.
 Уши јој искочиле
 и корица поцрвенела.
 Лекције њене саме у главу улазе,
 ал јаја не може да пржи.
 Ако баш нећеш да учиш, искористи је,
 може бар врата да ти придржи.
 Купи матиш и нећеш погрешити,
 стално ће се захваљивати богу.
 Од пруженог знања из ове књиге,
 петице се избројати не могу.

Андреа Митровић, IV₅

УСПЕШНИ И НАЈУСПЕШНИЈИ

ФИЗИКА

Општинско такмичење

I место

Вук Нектаријевић 6-1

II место

Вук Вукашиновић 6-4

Селена Токовић 6-6

Лука Викало 6-6

Ранко Матејић 7-2

Павле Ковачевић 7-2

Душан Марић 7-4

Анђела Томашевић 8-6

III место

Константин Чоловић 6-3

Ћирић Петра 7-3

Александар Нешовић 8-1

Градско такмичење

I место

Анђела Томашевић 8-6

II место

Вук Нектаријевић 6-1

Вук Вукашиновић 6-4

Лука Викало 6-6

III место

Павле Ковачевић 7-2

Ранко Матејић 7-2

Душан Марић 7-4

ГЕОГРАФИЈА

Општинско такмичење

I место

Милан Вујић 7-5

Зоран Самарџић 7-2

Вук Алексић 7-1

Ћирић Петра 7-3

Милица Бјеловук 8-5

II место

Павићевић Радован 7-5

Пантелић Анђела 8-1

III место

Голубовић Петар 7-4

БИОЛОГИЈА

Општинско такмичење

I место

Богдан Пајић 5-1

Василиса Јечменица 5-3

Душан Вушуровић 6-6

Радован Павићевић 7-5

II место

Ленка Пауновић 5-2

Андреа Богдановић 5-4

Александар Бјеловук 6-3

Сара Поповић 6-5

Миа Петковић 6-6

Зоран Самарџић 7-2

Ивона Стевановић 7-2

Теодора Рогљић 7-5

Милица Бјеловук 8-5

III место

Андрија Јовановић 5-2

Нина Андрић 5-3

Владимир Михаиловић 6-1

Софија Станковић 6-3

Марко Крндија 7-4

Оља Тркуља 8-1

Тиса Јовановић 8-2

Јана Томовић 8-3

ИСТОРИЈА

Општинско такмичење

II место

Зоран Сарамандић 7-2

III место

Ранко Матејић 7-2

СРПСКИ ЈЕЗИК

Општинско такмичење

I место

Ленка Пауновић 5-2

Милица Лазић 5-2

Петар Кнержрвић, 6-3

Саша Павловић, 6-5

Наталија Лукић, 6-4

Душан вушуровић, 6-6

II место

Нина Андрић 5-3

Бранислава Мијановић 5-3

Јелена Петровић 6-4

Катарина Вестано 7-2

Катарина Петровић, 8-5

Ања Малиновић, 8-5

III место

Андреа Стојановић 5-2

Соња Селаковић 5-3

Милица Радивојша 6-6

Уна Ивановић 7-1

Јелена Стојановић 7-2

Ива Ђулић, 7- 5

Јана Копривица 8-5

Лука Калезић 8-1

Тиса Јовановић, 8-2

директно

Наташа Јевтић, 8-3

директно

КЊИЖЕВНОСТ

Општинско такмичење

II место

Ива Новаковић 7-3

III место

Лана Нововић 7-3

Градско такмичење

III место

Ива Новаковић 7-3

Лана Нововић 7-3

ТИО

Општинско такмичење

II место

Миливоје Радоичић 8-3

Филип Зокић 8-5

III место

Цветковић Филип 8-3

Матејић Александар 6-2

Владимир Јовановић 8-3

ХЕМИЈА

Општинско такмичење

I место

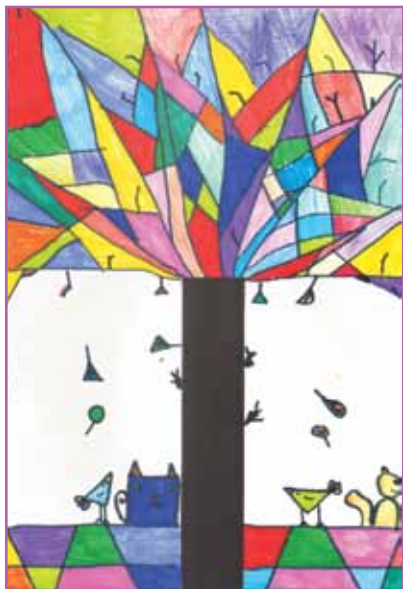
Огњен Нешковић 8-4

II место

Матејић Ранко 7-2

Милица Ивковић 8-6

ГАЛЕРИЈА СЛИКА

Ана Хани Мекрегор II₆

Андреј Ерчевић VIII₂

Марлена Волић V₆

Катарина Петровић, VI₁

Кристијан Јовићевић IV₄

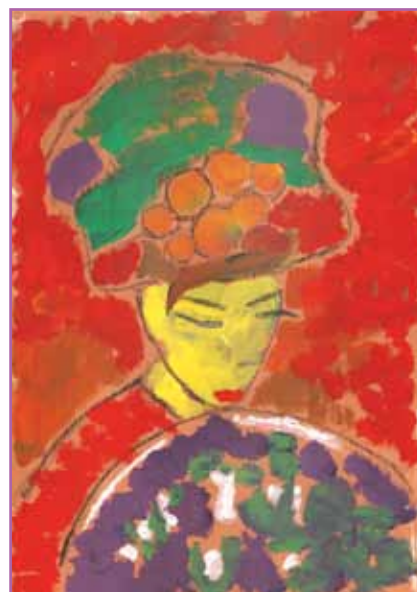
Данило Илић VI₃

Раде Мишичевић III₅

Невена Петковић V₆

Анђела Томашевић VIII₆

Елена Тешић, III₁